

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

J. R. WARD

DINASTIA

Traducere din limba engleză
MĂDĂLINA MOȚATU

1

Charlemont, Kentucky

Sunteți invitați la o gustare în timpul unui derbi, în celebrarea celei de a o sută treizecea curse a derbiului de la Charlemont, duminică, 4 mai, la ora 10.00, la Easterly.

Ceața plutea peste apele adormite ale râului Ohio precum răsuflarea lui Dumnezeu, iar copacii de pe malul dinspre Charlemont al River Road aveau atâtea nuanțe de verde primăvăratice, încât culoarea cerea un al șaselea simț pentru a le putea absorbi pe toate. Deasupra capului, cerul era de un albastru întunecat, lăptos, de genul pe care îl vedeai în nord doar în iulie, și, la ora 7.30 dimineața, temperatura era deja de 23° C.

Era prima săptămână din luna mai. Cele mai importante șapte zile din calendar, întrecând nașterea lui Hristos, Independența Americii și Revelionul.

Derbiul era duminică.

În timp ce Lizzie King se apropia de sfârșitul zilei de lucru, se îndrepta împotriva traficului care ducea în centrul orașului. Naveta ei lua nu mai puțin de patruzeci de minute pe un sens, dar nu și în versiunea aglomerată a New Yorkului, a Bostonului sau a orașului Los Angeles, la orele de vârf. Varianta ei era de 28 de minute de zonă rurală din Indiana, urmate de șase minute pe pod și întârzierile de la intersecția cea mare, încununate de aceste șase până la zece minute pe porțiunea paralelă cu râul, împotriva curentului.

Uneori, era convinsă că singurele mașini care mergeau în aceeași direcție erau cele ale celorlalți angajați care lucrau împreună cu ea la Easterly.

Ah, da, Easterly.

Domeniul Familiei Bradford, sau DFB, după cum erau însemnate livrările, se înălța pe cel mai mare deal din zona urbană a Charlemtoului și era alcătuit dintr-o casă principală de aproape 2000 de metri pătrați, cu trei grădini exterioare, două piscine și o vedere panoramică asupra ținutului Washington. Mai existau și douăsprezece vile pentru servitori, zece anexe, o fermă complet funcțională care însuma peste patruzeci de hectare, un grajd cu douăzeci de cai care fusese transformat într-un centru de afaceri și un teren de golf cu nouă găuri.

Care era iluminat.

Pentru cazul în care aveai nevoie să lucrezi la lovitura scurtă la ora 1.00 dimineața.

Din câte auzise ea, enorma parcelă fusese acordată familiei încă din 1778, când aceasta venise în sud din Pennsylvania alături de colonelul George Rogers Clark – și cu propriile tradiții de fabricare a burbonului. 250 de ani mai târziu, actualul conac unionist se afla la loc de cinste pe deal și vreo 72 de oameni lucrau pe proprietate cu normă întregă sau redusă urmând reguli feudale și un sistem de caste rigid.

Astfel, de exemplu – și aceasta devenise ușor conjunctura unui Film al Vieții –, dacă o grădinăreasă se îndrăgostea de unul dintre fii? Chiar dacă aceasta făcea parte din cei doi horticultori de frunte, având o reputație națională și un masterat în arhitectura peisagistică de la Universitatea Cornell?

Asta pur și simplu nu se cădea.

Sabrina fără finalul fericit, iubita mea!

Ca să nu se gândească prea mult, dădu drumul la radio. Mașina ei Toyota Yaris avea sistemul audio al unei căsuțe de păpuși Barbie, adică existau cercelete în uși din care ar fi trebuit să se audă muzică, dar erau, mai degrabă, de formă. Nu îi păsa. Erau destul cât să îi aducă la urechi postul național de radio, iar ea cumpărase mașina pentru că avea un consum bun pe kilometru, nu ca să impresioneze pe cineva...

Sunetul unei ambulante care venea din spate acoperi cu ușurință sporovăiala rafinată a știrilor de la BBC News, iar ea apăsă frâna și trase pe margine. După ce zgomotul și luminile girofarului trecură, intră din nou pe șosea și făcu o curbă largă, atât pe lângă râu, cât și pe șosea... și iată-l, mărețul conac alb, ridicându-se în înaltul cerului, soarele care apunea fiind obligat să se supună așezării sale regale, simetrice, care bloca însăși baza sistemului solar.

Crescuse într-o căsuță de lemn, în Cape Cod.

La ce naiba se gândise în urmă cu doi ani?

Și de ce, după atâta vreme, încă își punea întrebarea asta?

Nu era ca și cum ar fi fost prima femeie păcălită și sedusă de...

Lizzie se încruntă și se aplecă în față, peste volan.

Ambulanța care trecuse pe lângă ea se îndrepta în sus pe coasta dealului DFB, luminile ei roșu cu alb zărindu-se pe aleea cu arțari.

– Ah, Dumnezeule, șopti.

Se rugă să nu fie cine credea ea.

Trecând pe lângă porțile de fier forjat care tocmai se închideau după ce trecuse ambulanța, făcu la dreapta după vreo 300 de metri. Ca angajat, i se cerea să folosească intrarea de serviciu, fără scuze, fără excepții.

Motorul de sub capota mașinii Yaris tură la maximum când ea țâșni pe drumul neted care încercuia baza dealului. Primul lucru care se ivi fu câmpul de porumb, pe care bălegarul fusese deja întins și răsturnat, în pregătirea plantării. Apoi, apărură grădinile de butași pline de primele plante perene și anuale, capetele de bujori grase ca mingile de softball și nu mai întunecate decât roșeața de pe obrajii unei ingenuie. După aceea, serele și pepinierele de orhidee, urmate de anexele cu echipamente agricole și de grădinărit și de rândul de căsuțe din anii '50, cu două și trei dormitoare, care erau la fel de variate și de stilate ca înșuruirea de cutii de zahăr și de făină de pe un blat din plastic laminat.

Oprind în parcare pentru angajați, sări din mașină, lăsându-și în urmă cutia frigorifică și geanta cu crema de protecție solară, precum și pălăria.

Alergând până la clădirea principală a îngrijitorilor, intră pe ușa deschisă în spațiul ca o peșteră ce mirosea a benzină și a ulei. Biroul lui Gary McAdams, îngrijitorul-șef, se afla pe o latură, iar sticla jivrată a ferestrelor era încă destul de transparentă încât să vadă că luminile erau aprinse în interior și că cineva se mișca de colo-colo înăuntru.

Nu se obosi să bată la ușă. Împingând ușa șubredă, o deschise, ignorând calendarul lui Pirelli, cu posterele cu fete pe jumătate goale.

– Gary...

Bărbatul în vârstă de 62 de ani tocmai punea în furcă telefonul cu mâna lui noduroasă, chipul lui ars de soare cu pielea ca scoarța unui copac fiind sumbru cum nu i-l mai văzuse vreodată. Când o privi de dincolo de biroul lui dezordonat, ea știu cine fusese la telefon chiar înainte ca el să rostească numele.

Lizzie își ridică mâinile la față și se sprijini cu spatele de tocul ușii.

Șigur că îi părea rău pentru familie, dar era imposibil să nu personalizeze tragedia și să nu îi vină să meargă să verse undeva.

Unicul bărbat pe care nu dorea să îl mai vadă vreodată... avea să vină acasă.

Ar fi putut la fel de bine să pornească un cronometru.

–Haide, știi că mă dorești!

Jonathan Tulane Baldwine privi pe lângă șoldul care fusese sprijinit alături de teancul lui de jetoane de poker.

–Deschiderea, băieți!

–Cu tine vorbesc!

O pereche de sâni doar parțial acoperiți, însă în totalitate falși, apăru pe deasupra evantaiului de cărți din mâinile lui.

–Hei!

Era vremea să se prefacă interesat de ceva, de orice altceva, se gândi Lane. Din nefericire, apartamentul cu un singur dormitor din Midtown, aflat la etajul de mijloc, era aranjat într-un mod specific unui bărbat necăsătorit, totul fiind gândit pentru a fi funcțional. Și de ce să se deranjeze să privească la fețele celor care rămăseseră dintre cei opt nemernici alături de care pornise în urmă cu opt ore? Nici unul nu se dovedise vrednic de altceva în afară de a ține pasul cu mizele ridicate.

Să descifreze semnele care îi dădeau de gol, chiar și ca o strategie de evitare, nu merita efortul la care își supunea ochii.

–Heii...

–Renunță, Tiff, nu este interesat, mormăi cineva.

–Toată lumea este interesată de mine.

–Nu și el. Jeff Stern, gazda și colegul de cameră, aruncă în joc jetoane în valoare de 1 000 de dolari. Nu-i așa, Lane?

–Ești homosexual? Este homosexual?

Lane așeză regina de inimă roșie alături de regele de inimă roșie. Mută jokerul lângă regină. Îi venea să împingă la podea sâni falși care aveau gură.

–Doi dintre voi nu ați deschis.

–Eu ies, Baldwine. Prea mult pentru mine.

–Eu intru – dacă îmi împrumută cineva un miar.

Jeff ridică privirea de pe partea cealaltă a mesei verzi și zâmbi.

–Suntem din nou tu și eu, Baldwine.

–Abia aștept să îți iau banii!

Lane își strânse cu putere cărțile.

–Este rândul tău să pariezi...

Femeia se aplecă din nou.

–Îmi place la nebunie accentul tău din sud.

Ochii lui Jeff se îngustară în spatele ochelarilor săi cu rame transparente.

–Trebuie să îl lași în pace, iubito.

–Nu sunt idioată, zise ea nedeslușit. Știi exact cine ești. Îți beau burbonul...

Lane se lăsă pe spătar, păstrându-și cărțile. Adresându-i-se nesăbuitului care adusese accesoriul acesta vorbăreț, spuse:

–Billy? Serios.

–Da, da.

Individul care dorise să se împrumute 1 000 de dolari se ridică.

–Oricum, răsare soarele. Hai să mergem, Tiff!

–Dar vreau să rămân...

–Nu, ai terminat.

Bill o luă de braț pe pipița plină de aere și o conduse la ușă.

–Te voi duce acasă, și, nu, nu este cine crezi tu că este. Ne vedem mai târziu, nemernicilor.

–Ba da, este... L-am văzut în reviste...

Înainte ca ușa să apuce să se închidă, celălalt individ care fusese lăsat fără o para se ridică și el.

–Mă car și eu de aici. Amintiți-mi să nu mai joc vreodată cu voi doi.

–Nu voi face nîcicum așa ceva, zise Jeff, ridicând o palmă. Spune-i soției tale că o salut!

–Poți să îi spui tu însuți când ne vedem la Seder.

–Iar cu asta.

–În fiecare sâmbătă. Și, dacă nu îți convine, de ce îți tot faci apariția la mine acasă?

–Mâncare gratis, Morty. Mâncare gratis.

–De parcă ai avea nevoie de pomeni!

Și apoi, fură singuri. Cu jetoane de poker în valoare de peste 250 000 de dolari, două perechi de cărți, o scrumieră plină de resturi de trabuc și fără Tiffany.

–Este rândul tău să pariezi, zise Lane.

–Cred că vrea să se însoare cu ea, mormăi Jeff aruncând mai multe jetoane în mijlocul mesei. Billy, adică. Uite, 20 000.

–Atunci, ar trebui să se controleze la cap.

Lane plăti miza vechiului său frate din frăție și apoi o dublă.

–Patetici. Amândoi.

Jeff își coborî cărțile.

–Îți plac?

–Jetoanele de poker?

Pe fundal, începu să sune un telefon mobil.

–Da, îmi plac. Așa că, dacă nu te superi să mai adaugi câteva dintre ale tale...

–Nu, femeile.

Lane ridică privirea.

–Poftim?

Prietenul său cel mai vechi se foi pe scaun. Cravata i se făcuse nevăzută la începutul jocului, iar cămașa inițial apretată și strălucitor de albă era acum moale și lălâie ca un tricou.

–M-ai auzit bine. Uite ce este, știu că nu e deloc treaba mea, dar ți-ai făcut apariția aici acum cât timp? Au trecut vreo doi ani. Trăiești pe canapeaua mea, nu muncești – lucru pe care, dat fiind cine este familia ta, îl înțeleg. Dar nu există femei, nu...

–Încetează să mai gândești, Jeff!

–Vorbesc serios.

–Atunci, pariază!

Telefonul mobil tăcu. Dar prietenul lui, nu.

–Povestea cu Universitatea din Virginia a fost acum o viață. Multe se pot schimba.

–Aparent, nu și dacă încă sunt pe canapeaua ta...

–Ce ți s-a întâmplat, omule?

–Am murit așteptând după tine să pariezi sau să renunți.

Jeff mormăi în timp ce adună grămadă jetoane roșii și albastre pe care le aruncă în centru.

–Alte 20 000.

–Așa mai merge.

Telefonul mobil începu din nou să sune.

–Merg mai departe. Și plusez cu cincizeci. Dacă taci din gură.

–Ești sigur că dorești să faci asta?

–Să te fac să taci? Da.

–Să fii agresiv la poker cu un agent de bursă ca mine. Clișeele există dintr-un motiv... Sunt lacom și grozav la matematică. Spre deosebire de cei de teapa ta.

–De teapa mea.

–Oamenii ca tine nu știu cum să facă bani... Ai fost instruit să îi cheltuiești. Acum, spre deosebire de cei mai mulți diletanți, familia ta chiar are o sursă de venituri – deși asta te împiedică să înveți ceva mânat de nevoie.

Se gândi la ce se petrecuse în urmă cu doi ani și la motivul pentru care plecaseră, în cele din urmă, din Charlemont.

–Am învățat destule, crede-mă!

–Iar acum, pari întristat.

–Mă plictisești. Ar trebui să mă bucur de asta?

–De ce nu mergi niciodată acasă de Crăciun? De Ziua Recunoștinței? De Paște?

Lane își coborî cărțile și le puse cu fața în jos pe masă.

–Nu mai cred nici în Moș Crăciun și nici în Iepurașul de Paște, fir-ar să fie, iar curcanul este supraapreciat. Care este problema ta?

Nu era o întrebare bună. Mai ales după o noapte de poker și băutură. Cu atât mai puțin adresată unui individ ca Stern, care era categoric incapabil să fie altfel decât absolut sincer.

–Urâsc faptul că ești atât de singur!

–Cu siguranță glumești...

–Ascultă, sunt cel mai vechi prieten al tău, corect? Dacă eu nu îți spun cum stau lucrurile, atunci cine o va face? Și nu face pe supărăciosul cu mine – ai ales drept coleg de cameră un evreu din New York, nu unul dintre ceilalți o mie de nemernici cu nasul pe sus din sud care au mers la facultatea aia ridicolă a noastră. Așa că du-te dracului!

–Jucăm mâna asta odată?

Ochii vicleni ai lui Jeff se îngustară.

–Spune-mi un singur lucru!

–Da, în momentul acesta, mă gândesc serios de ce nu am mers să stau la Wedge sau la Chenoweth.

–Ha! Nu l-ai suporta pe nici unul mai mult de o zi. Poate doar dacă ai fi beat, ceea ce, de fapt, se întâmplă de trei luni și jumătate încontinuu. Iar acesta este un alt lucru cu care am o problemă.

–Pariază! Acum. Pentru numele lui Dumnezeu!

–De ce...

Când telefonul acela mobil sună pentru a treia oară, Lane se ridică și traversă furios încăperea. Pe bar, alături de portofelul său, ecranul luminos era aprins, nu că s-ar fi deranjat să se uite cine era.

Răspunse apelului doar pentru că fie făcea asta, fie se sinucidea.

Vocea masculină cu accent sudic de la celălalt capăt spuse trei cuvinte:

–Mama ta moare.

Când înțelesul îi pătrunse în creier, totul în jurul lui deveni instabil: peretii se apropiară, podeaua se învârti, iar tavanul i se prăbuși în cap. De la distanță, se auzi pe el însuși vorbind:

–Voi fi acolo înainte de amiază.

Apoi închise.

–Lane?

Jeff se ridică lângă masă.

–Ah, rahat, nu leșina pe capul meu! Trebuie să fii la Eleven Wall într-o oră.

De la o distanță uriașă, Lane privi cum mâna sa se întinde și ia portofelul. Îl puse în buzunarul pantalonilor largi, alături de telefon, și se îndreptă către ușă.

– Lane! Unde dracului pleci?

– Nu mă aștepta, zise în timp ce deschise ușa.

– Când te vei întoarce? Hei, Lane... Ce dracului?

Prietenul său cel mai vechi și mai drag îi vorbea încă în timp ce el lăsa ușa să se închidă în urma lui. Nu privi înapoi.

De altfel, nu făcuse asta în nici un alt loc din care plecase de când își părăsise familia. Nu exista nici un motiv, întrucât nici una dintre plecări nu contase pentru el: după unica plecare care însemnase totul, restul erau doar pași peste praguri necunoscute.

Nu era necesar să fii condamnat la moarte ca să devii un cadavru ambulant.

Uneori, destinul te aduce acolo de capul lui, se gândi el în timp ce formă un număr de telefon familiar.

Când i se răspunse la apel, spuse:

– Sunt Lane Baldwine. Am nevoie acum de un avion la Teeterboro – spre Charlemont.

Urmă o pauză scurtă, apoi secretarul executiv al tatălui său reveni la celălalt capăt.

– Domnule Baldwine, avem un avion disponibil. Am vorbit în mod direct cu pilotul. Planurile de zbor sunt completate în timp ce vorbim. De îndată ce ajungeți la aeroport, mergeți...

– Știu unde este terminalul nostru. Mulțumesc.

„O fugă până acolo și înapoi“, își spuse în timp ce închise și făcu semn unui taxi să oprească. Cu puțin noroc, avea să fie în Manhattan să îl nerveze pe Jeff până la căderea serii, cel mai târziu până la miezul nopții.

Zece ore. Cel mult, cincisprezece.

Trebuia totuși să își vadă mama. Asta era ceea ce făceau băieții din sud.

2

Trei ore, 22 de minute și câteva secunde mai târziu, Lane privi afară pe fereastra ovală a unuiia dintre avioanele Embraer Lineage1000E noi-nouțe deținute de Bradford Bourbon Company. Dedesubt, orașul Charlemont era întins ca o dioramă din piese de lego, secțiunile lui bogate și sărace, de comerț și agricultură, de ferme și șosele, aranjate în ceea ce păreau

să fie două dimensiuni. Pentru o clipă, încercă să își imagineze peisajul așa cum fusese el atunci când familia sa se stabilise pentru prima oară în zonă, în 1783.

Păduri. Râuri. Amerindieni. Natură sălbatică.

Familia sa venise din Pennsylvania și fusese condusă prin trecătoarea Cumberland de către Daniel Boone însuși – și adusese cu ea rețeta lor de burbon din porumb. Acum, 250 de ani mai târziu, iată-l, la 3 000 de metri în aer, dând ocol orașului alături de alți cincizeci de indivizi putred de bogați.

Doar că el nu se afla aici pentru a paria pe cai, pentru a se îmbăta și pentru o partidă de sex.

– Un alt pahar de burbon cu gheață înainte să aterizăm, domnule Baldwine? Mă tem că este o coadă destul de mare. Ar putea dura ceva timp.

Aruncă o privire către stewardesă.

– Mulțumesc. Dar poți să îl torni aici, pur și simplu.

Fie, poate că o să mai bea un pic.

– Cu plăcere.

În timp ce femeia se îndepărtă pentru a aduce sticla, aruncă un ochi peste umăr, să vadă dacă el o cerceta cu privirea, ochii ei mari și albaștri înflorind sub genele false.

Viața lui sexuală depindea de multă vreme de mila acestui gen de femei necunoscute. În special blonde, cu astfel de picioare, și astfel de șolduri, și astfel de sâni.

– Domnule Baldwine, se auzi glasul căpitanului deasupra capetelor. Când au aflat de dumneavoastră, ne-au acordat prioritate, așa că acum aterizăm.

– Mulțumesc, murmură Lane când stewardesa reveni.

Felul în care ea redeschise sticla îi dădu indicii despre felul în care aceasta ar fi deschis fermoarul unui bărbat, întregul ei trup participând la răsucirea dopului și la eliberarea acestuia. În mod predictibil, se aplecă în clipa când turnă, încurajându-l să îi admire stienul marca La Perla.

Un efort în van. Nu se mai lega de blonde.

– Ajunge! Întinse mâna. Mulțumesc.

– Să vă mai aduc ceva?

– Nu, mulțumesc.

Liniste. Ca și cum nu era obișnuită să fie refuzată.

– În regulă, domnule.

Ceea ce era felul de a-i spune să se ducă dracului: cu o biciuire a părului și o ridicare mândră a bărbiei, se îndepărtă unduindu-și șoldurile, legănând ce se afla sub fusta uniformei ei.

Lane își ridică paharul și roți băutura. Nu fusese niciodată deosebit de implicat în afacerea familiei, implicarea lui rezumându-se la faptul că trăia de pe urma dividendelor. Fratele său mai mare, Edward, era preferatul tuturor, cu diplomă MBA.

Sau fusese.

Dar Lane cunoștea porecla celui mai vândut produs realizat de Bradford Bourbon Company. No.Fifteen, produsul principal al liniei de producție, se vindea atât de bine, încât era numit „Marea Radieră” – pentru că profitul său era atât de mare, încât putea acoperi orice gen de pierdere cauzată de orice pas greșit intern sau extern, de orice calcul greșit sau de orice greșală flagrantă.

În timp ce avionul se pregătea de aterizare, o rază de soare pătrunse prin fereastra ovală, căzând peste măsuta pliabilă din lemn de nuc, pielea crem a fotoliului, peste albastrul-închis al blugilor lui și peste catarama de alamă a pantofilor săi marca Gucci.

Apoi, atinse burbonul din paharul lui, scoțând în evidență tonurile roșietice din băutura de culoare rubinie. Ridicându-și paharul, simți căldura pe partea exterioară a mâinii și răceala gheții pe buri-cele degetelor.

Un studiu făcut de curând arăta că afacerea cu burbon ajunsese la trei miliarde de dolari vânzări anuale. Vânzările companiei se ridicau probabil de la un sfert până la o treime din acestea. În stat exista cel puțin o companie mai mare și opt până la zece alți producători, dar BBC era diamantul printre pietrele semiprețioase, alegerea celor mai mulți dintre băutorii selectivi.

O schimbare a unghiului scaunului său anunță coborârea pentru aterizare și, în timp ce nivelul băuturii din paharul de cristal se modifică, el își aminti de prima oară când încercase produsul familiei sale, sursa întregii averi Bradford, soarele care ancora sistemul solar al vieții lor.

–Haide, este Anul Nou. Nu fi papă-lapte!

Ca de obicei, Maxwell fusese cel care dăduse startul. Dintre cei patru frați, Max era cel care crea probleme, în vreme ce Gin, sora lor mai mică, se afla îndeaproape, pe al doilea loc al scalei de nesupunere. Edward, cel mai în vârstă dintre ei, rigidul băiat bun de pus la rană, nu fusese invitat la petrecerea aceeași.

Lane se afla pe undeva la mijloc, atât în ceea ce privește ordinea nașterii, cât și în privința probabilității de a fi arestat la o vârstă fragedă.

De exemplu, deși nu avea decât zece ani, știa că aceasta era o idee proastă. În primul rând, dacă aveau de gând să atace Rezerva Familiei, ar trebui să ia o sticlă din cămară și să urce în camerele lor. Dar să desfacă una aici,

în salon? Sub aspra privire dezaprobatore a portretului lui Elijah Bradford de deasupra căminului?

Întinericul nu putea să ascundă prea multe, și nu era tocmai beznă în salon, luminile roz ale lămpilor cu vapori de sodiu din afara conacului aruncând o strălucire stranie peste toate.

Astfel, îl văzu atât de clar pe fratele său: Maxwell, care avea 12 ani și purta pijamale cu monogramă la fel ca ale lui, îl privi cu o expresie atât de provocatoare, încât privirea aceea fixă ar fi putut la fel de bine să vină la pachet cu un „pe locuri, fiți gata, start!”

Lane privi țintă la sticla din mâna fratelui său. Eticheta era una dintre cele luxoase, cuvintele „Rezerva Familiei” fiind scrise cu litere aparte pe ea.

–Nu vreau decât un pahar. Un pahar cum se cuvine, dacă tot îl beau.

Max se încruntă, ca și cum nu se gândise la asta.

–Păi, da.

–Eu nu am nevoie de pahar.

Gin, care avea șapte ani, își ținea mâinile în șolduri și ochii atinși asupra lui Max. În cămășuța ei din dantelă, era ca Wendy din Peter Pan.

–Am nevoie de o lingură.

–O lingură? întrebă Max. Despre ce vorbești?

–Este medicament, nu-i așa?

Max își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

–Ce sp...

Lane lipi o palmă peste gura fratelui său.

–Taci! Vrei să fii prins?

–Nu îmi pasă. Ce pot să îmi facă? Să mă biciuiască?

Ei bine, da, dacă tatăl lor avea să îi descopere. Deși bărbatul lăsa cea mai mare parte a îndatoririlor de tată pe seama altor oameni, punerea la lucru a curelei era singura pe care o păstrase pentru sine.

–Vrei să fii prins, zise moale Lane. Nu-i așa?

Max se întoarse către căruciorul cu băuturi care își avea locul în colțul îndepărtat al încăperii. Tava ornamentată era o antichitate, ca aproape tot ceea ce exista la Easterly, și blazonul familiei se afla pe o placă de alamă care era bătută în cuie pe suprafața ei de lemn. Cu roți mari de alamă și un cașac de cristal, era gazda cu de toate, purtând patru feluri diferite de burbon Bradford, o jumătate de duzină de pahare de cristal și o frapieră de argint veritabil, plină cu gheață, care era reîmprospătată în mod constant de către majordom.

–Iată-ți paharul! Max îi puse unul în mână. Eu beau din sticlă.

–Unde este lingura mea? întrebă Gin.

–Poți să iei o gură din al meu, șopti Lane.

–Nu, vreau să am...